

se äfv. *Utborra*. — b) (neutralt) *Hålla på att b.* *B. i träd.* *B. emöt*, borra från ena sidan af ett föremål midt emot en annan, som ifrån andra sidan borrar hål deruti. *B. före*, med en mindre borrr göra ett hål, hvori en större sedan sättes, för att göra den egentliga öppningen. *B. genom* (tonvigten på Borra), medelst borrr göra hål i ett ämne, utan att det behöfver gå tvärs igenom. *B. på något*, vara sysselsatt med att borra något (t. ex. ett bråde, en kanon, en bössa). — 2) (fig., både aktivt och neutralt) Skjuta eller tränga in med en kringvridande rörelse, liksom då man borrar. Brukas i denna bem. nästan alltid med efterföljande preposition. *B. in hufvudet*, *händen in något.* *B. handen igenom något.* *B. ut hufvudet*, *händen igenom något.* — *Syn.* Se *Tränga*, v. a. — *B. sig*, v. r. 1) (med efterföljande partikel) a) Medelst borrrning laga, att man kommer in, ut o. s. v. till ett ställe. *B. sig igenom, in, ut.* *Tjufvarne b-de sig in i rummet.* *Han har b-t sig ut ur fängelset.* — b) (om maskar, m. fl.) Med tillhjälp af något kroppens verktyg tränga sig in, igenom &c. *En mask har b-t sig in i frukten.* — c) Genom en vridande rörelse tränga in en del af kroppen uti något. *B. sig med hufvudet under kudden.* Se, *hur katten b-r sig in under täcket.* — 2) Säges om hästar, då de hafva den ovanan att sparka hål i marken, så att fötterna deraf skadas. [Bårå.]

BORRANDE, n. 4. Handlingen, då man borrar.

BORRARE, m. 5. En, som borrar (bem. 1).

BORRAX, n. 5. Den nedre hvassa delen af jernet på en borrr.

BORRBAGGE, m. 2. pl. — *baggar*. Insektslägte af Skalbaggarnes ordning, hvars larver bo i trädens skå, emellan] barken och veden, samt göra deri gångar med otaliga vinklar, ofta liknande en skrift, hvarföre de fått namnet Boktryckare. Kallas äfv. Barkbagge. *Bostrichus Typographus*.

BORRBILL, m. 2. Insekt af Skalbaggarnes ordning, rödbrun, med hvita borstränder; lever i gammalt virke, samt i böcker och lådor för insektsamlingar. *Ptinus Fur*.

BORBRICKA, f. 1. Bröstbord, hvaremot arbetaren stöder borrhufvudet vid borrrning.

BORBRÅDE, n. 4. Bråde, som arbetaren hänger för bröstet, för att deremot stödja borrhufvudet vid borrrning. Kallas äfv. *Borrskifva*.

BORRBÄNK, m. 2. 1) Stadig ställning af trä, hvarpå det föremål hvilar, som skall borras. — 2) Borrmaskin till utborrrning af bösspipor, hjulsnaf, m. m.

BORRE, m. 2. pl. *borrar*. Se *Kardborre*.

BORREN, bårren, m. 2. def. Ett slags sjukdom i fötterna på hästar.

BORRERSLAF, m. 2. pl. — *lafvar*. (bot.) Ett lafslägte. *Borrera*.

BORRFEL, n. 5. Fel i kulloppet på kanon eller gevär, tillkommet vid borrrningen.

BORRHÄMMARE, m. 5. Hämmare, som begagnas vid bergborrrning. — *Syn.* *Borrslägga*.

BORRHUFVUD, n. 4. pl. — *hufvuden*. 1) Öfversta ändan af ett borrskaft. — 2) Öfversta ändan af borrstången i en borrmaskin, utgörande en skifva af tackjern, i hvars periferi några stadiga och till skår slipade stålbitar äro fastskilade.

BORRHÅL, n. 5. 1) Den öppning, hvori borren vrides omkring, innan hålet blifvit färdigborradt. — 2) Borrardt hål.

BORRINRÄTTNING, f. 2. Se *Borrmaskin*.

BORRJERN, n. 5. Det hvassa jern, som utgör nedra delen af en borrr. — *Syn.* *Borrrklinga*, *Borrrsnid*.

BORRKLINGA, f. 1. Se *Borrrjern*.

BORRKRATS, m. 2. Krats, hvarmed borrrhåll renas.

BORRLAG, n. 5. Benämning på samtliga bergsprängare, som arbeta tillsammans på ett ställe.

BORRMAKARE, m. 5. Handverkare, hvars yrke är att förfärdiga borrrar.

BORRMASKIN, bårmmaschin, m. 5. Inrättning, hvaruti borren icke omedelbart sättes i rörelse af handkraft, utan genom maskineri. [-machin, -machin.]

BORRMJÖL, n. 5. Det fina, söndersmulade ämne, som borren under arbetet i hålet afskiljer ifrån det föremål, som borras.

BORRRNING, f. 2. 1) Se *Borrrande*. — 2) Borrardt hål. — 3) Sättet, hvarpå något är borradt. *Felaktig b. B-en i denna kanon är felsfri*.

BORRPOST, m. 3. Samling af de olika sorter af bergborrrar, som användas vid bergsprängning.

BORRQVARN, f. 2. Borrmaskin, hvarmed kanoner och bösspipor borras.

BORRRING, m. 2. Ring i borrrytan af en gevärspipa, hvarigenom loppet skämmas.

BORRSATS, m. 3. Samling af alla de för en handverkare (snickare, timmerman, o. s. v.) nödiga, olika slags borrrar.

BORRSKAFT, n. 5. Den del af en borrr, hvaruti sjelfva borrrjernet sitter.

BORRSKIFVA, f. 1. Se *Borrrstråke*.

BORRSLÄGGA, f. 1. Se *Borrrhämmare*.

BORRSMED, m. 3. 1) Handverkare, som förfärdigar borrrjern. — 2) Se *Borrmakare*.

BORRSMEDJA, f. 1. Smedja, der borrrjern förfärdigas.

BORRSNID, m. 5. Se *Borrrklinga*.

BORRSPETS, m. 2. Den skärande ändan på en borrr.

BORRSPÅN, f. 1. o. n. 5. Hvarje särskilt liten del af borrrmjölet. Brukas sällan i sing., utan mest i plur. och såsom neutrum. *Taga ut b-en ur ett borrrhål.* — Brukas äfven för n. 5. sing. kollektivt, t. ex.: *Rensa ut b-et*.

BORRSTOL, m. 2. Särskilt ställning af trä eller jern, hvori borrrning sker, när tryckningen måste vara större, än som kan åstadkommas med bröstet.

BORRSTRÅKE, m. 2. pl. — *stråkar*. Verktyg, liknande en stråke, som ciselörer begagna, för att dermed hastigt svänga omkring borren.

BORRSTÅNG, f. 3. pl. — *stånger*. 1) Stång, som begagnas vid bergborrrning, för att drifva omkring borren. — 2) (i borrmaskin för kanoner) Stång, hvori borren sitter, och som driver den omkring.

BORRVAGN, m. 2. Ett slags borrmaskin.

BORRVERK, n. 5. 1) Större borrmaskin. — 2) Ställe, rum, der en sådan är uppställd och begagnas.

BORRVERKTYG, n. 5. Verktyg att borra med.

BORRVIND, m. 2. Ett slags borrmaskin.

BORRST, m. 3. sing. 1) Det grofva, styfva håret, hvarmed skinnets på svinens rygg är betäckt. *B. begagnas isynnerhet till borstar.* *Hans hår står som b.*, är stråft och rakt utstående. — 2) (bot.; brukas äfven i plur.) Styft, ogenomskinligt och trindt hår på vissa växtdeklar, t. ex. ax och frön. Äro af flera olika slag, såsom Plattborster, Hullingborster, Nålborster, m. fl.